Frankrig ønsker ikke at søge sine Direktiver udenfor Grænserne.

11. Men Schweiz har givet et slaaende Eksempel, som passende kan fremholdes: Kvindestemmeretten er bleven forkastet i Kanton Neufchâtel.

12. Den stemmeberettigede Kvinde vil være en Fare for Kirken.

13. Kvindestemmeretten vil være et rædsomt Spring ud i det ukendte — den vil føre Frankrig til et nyt og skrækkeligt — Sedan!

14. Kvinders Hænder er ikke skabt til Nærkampen i den politiske Arena eller til at haandtere Stemmesedlen:

De skabtes for at kysses i Andagt og Kærlighed!

Dansk Kvindesamfunds Andragende til „Den store Skolekommission".

—o—

Dansk Kvindesamfund, der ogsaa har paa sit Program at forbedre Børns Kaar særlig ad Lovgivningens Vej, indgav 25de November 1918 et Andragende til Undervisningsministeren om, at Kommissionen blandt sine Medlemmer maatte tælle Repræsentanter for de Hjem i Landet, der har skolesøgende Børn og Ungdom, idet man ansaa en Kommission, som skulde udføre det grundlæggende Arbejde for Fremtidens Lovgivning for vort Skolevæsen — for mangelfuldt udrustet, om den kun kom til at tælle Repræsentanter for de fire politiske Partier og de forskellige Skolearter, men ikke fik en fyldig Repræsentation for de Hjem, hvis Børn skal søge Skolerne.

Dette Ønske blev ikke efterkommet, idet Antallet af Kommissionsmedlemmer blev stærkt begrænset. Vi beklager, at dette blev Tilfældet, idet vi stadig hævder, at det vilde have haft stor Betydning, om Mødre fra Begyndelsen og i vedvarende havde haft Lejlighed til at fremføre deres Erfaringer for Skolens Virkninger paa Børnene og været raadgivende med Hensyn til den Maade og det Omfang, i hvilket man bør søge Hjemmet og Skolen knyttet sammen.

Spørgsmaalet Hjem og Skole, Skolekommissionens Sammensætning og dens Virkemaade etc. vil vi ikke i dette Andragende komme ind paa, men kun drage nogle Punkter frem, der staar i Forbindelse med et af Dansk Kvindesamfunds Programpunkter: „at forbedre Børns Kaar særlig ad Lovgivningens Vej".

Dansk Kvindesamfund har nedsat et Udvalg angaaende Barneundervisningen i Skolen. Paa Grundlag af dette Udvalgs Arbejde skal vi tillade os at foreslaa:

1. a. at Haandarbejde gøres til obligatorisk Skolefag for Piger.

1. b. at Haandarbejde gøres til obligatorisk Skolefag for Drenge mindst et Aar af Skoletiden (se „Dansk Kvindesamfunds Historie" Side 159, 160, 164 og „Kvinden og Samfundet" 1919, S. 109).

2. at Gymnastik gøres til obligatorisk Fag for Drenge og Piger (se „Kvinden og Samfundet" 1919, S. 109).

3. at praktisk Skolekøkkenarbejde indføres saa vidt muligt i alle Skoler baade i Land og By med Hensyntagen til Forholdene,
   a. for Piger i 2 Skoleaar,
   b. for Drenge i 1 Skoleaar,
   (se „Dansk Kvindesamfunds Historie, S. 89 og „Kvinden og Samf." 1914, S. 71 og 1919, S. 109).

4. Sløjd indføres i Skolen baade for Piger og Drenge.

5. at „Undervisning i Bøgers Brug" indgaar som Led i Skolens Undervisning, saa Børnene opøves i at arbejde med Bøger paa egen Haand, og at der saa vidt muligt knyttes Bibliothek og Læsestue til Skolerne (se „Kvinden og Samf." 1919, Side 109).

6. at Kommunerne opretter Børnehaver eller Smaabørnsasyler for Børn i 3—7 Aars Alderen (se „Kvinden og Samf." 1919, Side 109 og 110), og

7. at Kommunerne opretter Fritidsværksteder, hvor Børn udenfor Skolerne kan faa Vejledning i de Arbejder, der interesserer dem (se „Kvinden og Samf." 1919, S. 109).

Som Motivering for vort Andragende skal vi tillade os at fremføre følgende:

Efter det ministerielle Cirkulære af 17de April 1917 er Haandarbejdsundervisningen kun betinget obligatorisk for Hovedskolen og frivilligt Fag for Forskolens Vedkommende, idet det hedder: „Hvor der i Skoledistriktet er ansat en Lærerinde, Forskolelærerinde eller Pogelærerinde, skal der i Hovedskolen (de ældste Klasser) undervises i kvindelig Haandgerning. I Forskolen (de yngste Klasser) hører Haandgerning derimod ikke i noget Tilfælde til de obligatoriske Fag, men kan efter Indstilling af den stedlige Skolebestyrelse optages paa Undervisningsplanen."

Det vil altsaa sige, at der endnu findes Hovedskoler, hvor der ingen Haandarbejdsundervisning finder Sted, og at Tusinder af Børn indtil 10—11 Aars Alderen slet ingen Undervisning faar i dette vigtige Fag.

Idet vi udtaler vor Anerkendelse af, hvad Ministeriet de sidste Aar har gjort for at fremme Haandarbejdsundervisningen paa Landet — navnlig ved Ansættelse af en Haandarbejdsinspektrice, saa der er kommet Plan og Metode i Arbejdet, ved Afholdelse af Instruktionskursus, der har haft den største Betydning — skal vi fremhæve, at saa længe Faget kun er betinget obligatorisk for Hovedskolen og frivilligt for Forskolen, har man endnu ikke varetaget dette Fag, som det bør.

I ministerielt Cirkulære af 1908 (se Lehmanns Haandbog), udtales om Haandarbejdsundervisningen: „.... særlig Haandarbejdsundervisningen paa Landet vil blive af den største Betydning, ikke blot med Hensyn til den Hjælp, som Børnene vil kunne yde i Hjemmet, men tillige og ikke mindst i deres fremtidige selvstændige Stillinger i Livet. En saadan Undervisning er saa meget væsentligere, som der ikke kan gøres Regning paa, at Pigebørn i deres Hjem kan modtage en blot nogenlunde tilfredsstillende Undervisning i Faget."

Den Udtalelse kan vi fuldt ud tiltræde; bag vort Krav staar Tusinder af Mødre.

Ad Punkt 1 b: at Haandarbejde gøres til Skolefag for Drenge mindst et Aar af Skoletiden.

Vi mener, det har den allerstørste Betydning, at Drengene ogsaa opdrages til at blive selvhjulpne. Selv om det fra enkelte Sider fremhæves, at de i Hjemmet kan lære at sy Knapper i, stoppe og lappe, saa véd vi, at Størsteparten af Hjem ikke overkommer dette. Det er ikke nogen ny Fordring, Dansk Kvindesamfund her fremkommer med.

Eksempelvis skal anføres, at man allerede flere Steder gennemfører en saadan Undervisning i de første Skoleaar baade for Piger og Drenge. I